

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

ТОҶИКӢ

طاҷики

حُكْمُ السَّحْرِ وَالْكَهَانَةِ وَمَا يَتَعَلَّقُ بِهَا

Ҳукми ҷоду, фолбинӣ ва он чи ба онҳо марбут аст

Таълиф Аллома Шайх
Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

حُكْمُ السَّحْرِ وَالْكِهَانَةِ
وَمَا يَتَعَلَّقُ بِهَا

Ҳукми ҷоду, фолбинӣ ва он чи ба онҳо марбут аст

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ الْعَلَّامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

Таълиф Аллома Шайх
Абдулазиз ибни Абдуллоҳ ибни Боз

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Рисолаи нуҳум:

Ҳукми ҷоду, фолбинӣ ва он чи ба онҳо марбут аст¹

Шукру сипос Худованди ягона ва беҳамторо ва салому дуруд бар паёмбаре, ки баъд аз ӯ дигар паёмбаре нест, аммо баъд:

Бо таваҷҷуҳ ба он ки дар ин чанд соли ахир теъдоди ҷодугарон ва фолбинҳое, ки худро табиб вонамуд мекунанд ва бо сеҳру ҷодугарӣ муолиҷа менамоянд, зиёд шудаанд. Ва дар баъзе кишварҳо паҳн гашта, содагон ва ҷоҳилонро фиреб медиҳанд, ман, аз боби насиҳати самимӣ барои Аллоҳ ва бандагонаш, лозим донистам, ки хатарҳои бузурги ин амалро барои Ислом ва мусалмонон баён намоям, зеро он боиси вобастагӣ ба ғайри Аллоҳ мешавад ва мухолифи фармони Ӯ ва Паёмбараш (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аст.

Пас бо ёрии Аллоҳ Таъоло мегӯям: Табобат кардан ба иттифоқи ҳамагон ҷоиз аст. Мусалмон, метавонад назди духтури бемориҳои дарунӣ, ҷарроҳӣ, асаб ва монанди он равад, то

¹ Ин васият дар як китобча бо рақами 17 аз ҷониби Раёсати умумии идораҳои таҳқиқоти илмӣ, ифто, даъват ва иршод соли 1402 ҳиҷрӣ нашр шудааст.

беморияшро ташхис дода, бо доруҳое, ки шариат иҷозат додааст ва дар тибби муосир маъруф аст, муолиҷа намояд. Зеро ин аз ҷумлаи сабабҳои оддӣ аст ва муҳолифи таваккал бар Худо нест. Худованди Мутаъол ҳам дардро нозил кардааст ва ҳам даворо ва ин нуктаро баъзеҳо медонанд ва баъзеҳо на. Аммо Худованд шиҳои бандагонашро дар чизе, ки бар онҳо ҳаром кардааст, қарор надардааст.

Пас, барои бемор ҷоиз нест, ки назди коҳинон (онҳое, ки иддаои илми ғайб мекунанд) равад, то аз онҳо дар бораи беморияш маълумот гирад. Ҳамчунин ҷоиз нест, ки суханони онҳоро тасдиқ кунад, зеро онҳо беасос ва бо тахмину гумон аз ғайб меғӯянд, ё чинҳоро даъват мекунанд, то дар амали худ аз онҳо кумак гиранд. Хукми чунин ашхос — агар иддаои дониستاني ғайб кунанд — куфр ва гумроҳӣ аст.

Имом Муслим дар саҳеҳаш ривоят кардааст, ки Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

"Ҳар кас назди арроф (фолбин-пешгӯянда) равад ва аз ӯ чизе бипурсад, чиҳил рӯз намозаш қабул намешавад".

Аз Абухурайра (разияллоҳу анҳу) ривоят аст, ки Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам)

фармуданд:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

"Ҳар касе назди фолбин рафта ва сухани ўро тасдиқ мекунад, пас ба он чи бар Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) нозил шудааст (яъне, Қуръон) куфр варзидаас"). Ривояти Абудовуд ва аҳли сунани чаҳоргона ин ҳадисро ривоят кардаанд ва Ҳоким онро бо лафзи зерин саҳеҳ доништааст:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

"Ҳар касе назди арроф ё фолбин рафта ва сухани ўро тасдиқ мекунад, пас ба он чи бар Муҳаммад (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) нозил шудааст, (яъне, Қуръон) куфр варзидааст".

Ва аз Имрон ибни Ҳусайн (разияллоҳу анху) ривоят аст, ки Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд:

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تُطَيِّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكْهَنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

«Ҳар ки фолбинӣ кунад ё назди фолбин биарад, ғайб ва пешгӯӣ кунад ё назди касе биарад барояш пешгӯӣ кунад, ё ҳар касе сеҳр кунад ва ё назди соҳир биарад, аз мо нест ва ҳар касе назди коҳин биарад ва ўро тасдиқ

кунад, пас ба он чи бар Муҳаммад (Саллаллоху алайҳи ва саллам) нозил шудааст, куфр варзидааст». Ривояти Баззор бо исноди чайид (хуб).

Дар ин ҳадисҳои муборақ аз рафтан назди аррофон, коҳинон, ҷодугарон ва монанди онҳо, инчунин пурсидан аз онҳо ва тасдиқ кардани суҳанонашон, наҳй шудааст ва дар онҳо бар ин амалҳо ваъиди саҳт (азоби шадид) омадааст.

Ҷоиз нест, ки касе фирефтаи дуруст баромадани баъзе аз гуфтаҳои онҳо шавад ва на ҳам ба теъдоди зиёди одамоне, ки назди онҳо мераванд. Чун, чунин афрод одамони ҷоҳиланд ва мардум набояд аз онҳо пайравӣ кунанд.

Зеро Расулуллоҳ (Саллаллоху алайҳи ва саллам) аз рафтан ба назди онҳо, пурсидан ва тасдиқ кардани онҳо манъ кардаанд. Зеро ин кори зишту хатарнок аст ва оқибатҳои бад дорад. Онҳо дурӯғгӯёну фасодкоронанд.

Инчунин ин ҳадисҳо далолат бар кофир будани фолбинону ҷодугарон мекунад, зеро онҳо иддао доранд, ки ғайбро медонанд ва ин куфр аст. Онҳо ба ҳадафи худ танҳо дар сурати хидмат кардан ба ҷин ва ибодат кардани онҳо ба ҷои Аллоҳ Таъоло, ки ин худ куфр ва ширк аст, мерасанд. Ва ҳар касе ба иддаои онҳо дар бораи донишони ғайб, бовар кунад, монанди онҳо аст. Ҳамчунин ҳар шахсе, аз касоне, ки

чунин корҳое мекунад, чизе биёмӯзад, Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аз ӯ безор аст.

Ҳамчунин барои мусалмон ҷоиз нест, ки ба он чи онҳо ба унвони дармон меноманд, мисли, истифода бурдан аз тилисмҳо ё сурб рехтан ё хурофоти ба ин монанд, эътимод кунад. Зеро ин корҳо аз ҷумлаи ҷодугарӣ, фолбинӣ ва фиребгарӣ аст ва ҳар ки инро бипазирад, дар ботил ва куфрашон ёриашон кардааст.

Ҳамчунин барои ҳеҷ яке аз мусалмонон ҷоиз нест, ки назди чунин афрод (коҳинон ва ҷодугарон) рафта, аз онҳо дар бораи ин ки фарзандаш ё наздиконаш бо кӣ издивоҷ мекунад, ё дар бораи муҳаббат ва вафо ё душманӣ ва ҷудоии байни ҳамсарон ва хонадони онҳо ва монанди ин масъалаҳо бипурсад. Зеро ин аз умури ғайбие аст, ки ҷуз Аллоҳ Таъоло касе аз онҳо огоҳ нест.

Бинобар ин, бар ҳокимон ва ниҳодҳои назоратӣ ва дигар касоне, ки қудрат ва тавон доранд, воҷиб аст, ки аз амали фолбинон ва ҷодугарон ва касоне, ки ба назди онҳо мераванд, ҷилавгирӣ кунанд. Ва ҳар касе, ки дар бозорҳо ва дигар ҷойҳо ба ин кор даст мезанад, аз он ҷилавгирӣ карда ва шадидан ба онҳо ва касоне, ки ба назди онҳо меоянд, инкор кунанд.

Ва сеҳру ҷоду аз амалҳои ҳаром ва куфромез аст. Ҳамон гуна, ки Аллоҳ Таъоло дар бораи ду

фаришта мефармояд:

﴿...وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

[[Вале он ду фаришта] ба ҳеҷ кас чизе ёд наметоданд, магар ин ки [қаблан аз рӯи хайрхоҳӣ ба ӯ] меғуфтанд: "Мо василаи озмоиш ҳастем, пас, [бо истифода бурдани сеҳр] кофир нашав". Онон [яхудиён] аз он ду [фаришта] чизҳое меомӯхтанд, ки [битавонанд] тавассути он миёни марду ҳамсараш ҷудой афкананд, ҳол он ки бидуни иҷозати Аллоҳ Таъоло наметавонистанд ба василаи он (сеҳр) ба касе зиёне бирасонанд ва чизе меомӯхтанд, ки [фақат] ба онон зиён мерасонад ва суде наметод ва ҳатман медонистанд, ки ҳар кас [муштоку] харидори он [ҷодуҳо] бошад, дар охираш баҳрае нахоҳад дошт. Агар [ҳақиқатро] медонистанд [мутаваҷҷеҳ мешуданд, ки] чи баду зишт буд он чи худро ба он фурухтанд!]

(Сураи Бақара, ояти 102).

Ин оятҳои шариф далолат мекунанд, ки ҷоду куфр аст ва ҷодугарон миёни зану мард ҷудой меандозанд. Ҳамчунин нишон медиҳанд, ки ҷоду худ нафъу зараре расонида наметавонад,

балки танҳо бо иҷозат ва тақдири илоҳӣ таъсир мерасонад, зеро Аллоҳ Таъоло хайр ва шарро офарида аст.

Инчунин ин ояти шариф ба он далолат мекунад, касоне, ки ҷодугариро меомӯзанд, онон чизеро меомӯзанд, ки ба худашон зиён мерасонад, ва барояшон суде намерасонад ва дар назди Аллоҳ Таъоло барояшон подоше нест. Ин ҳушдору таҳдиди бузург баёнгари зиёну зарари бисёр саҳти онҳо дар дунё ва охират аст. Онҳо ба арзонтарин баҳо худро фурӯхтаанд. Ба ҳамин далел Аллоҳ Таъоло онҳоро ба ин кор накуҳиш карда, мефармояд:

﴿...وَلَيْتَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

(чи баду зишт буд он чи худро ба он фурӯхтанд!). (Сураи Бақара, ояти 102). Ва "широ" дар инҷо ба маънои фурӯхтан аст.

Зарари ҷоду бисёр бузург ва вазъи шахсоне, ки ин илмро аз мушрикони ба мерос бурдаанд ва ба воситаи онҳо ақлҳои заифро гумроҳ кардаанд, бисёр бузург ва озмоиши саҳт аст. Мо аз они Худоем ва ба сӯи Ё бозмегардем. Худо бар мо басанда аст ва Ё беҳтарин вакил аст.

Аз бадии ҷодугарону фолбинҳо ва дигар коҳинону раммолон, аз Худованд саломатӣ ва эминӣ меҷӯем. Инчунин аз Аллоҳ Субҳонаҳу ва Таъоло меҷӯем, ки ҳама мусалмононро аз

шарри онҳо нигоҳ дорад ва ҳокимони мусалмононро ҳидоят кунад, то аз онҳо эҳтиёт кунанд ва ҳукми Худоро бар онҳо амалӣ созанд, то бандагонаш аз озор ва аъмоли баду норавои онон дар амон бошанд. Ў Саховатманд ва Меҳрубон аст.

Худованд Субҳонаҳу ва Таъоло аз рӯи лутфу меҳрубонияш барои бандагонаш роҳҳое муқаррар кардааст, ки бо онҳо метавонанд худро аз бадии сеҳр пеш аз рух доданаш муҳофизат кунанд. Ва инчунин ба онҳо баён намудааст, ки баъд аз рух додани он, чӣ гуна онро муолиҷа кунанд. Ва ҳамаи ин аз рӯи раҳмату неъматӣ Ўст бар бандагон ва аз камоли лутфу эҳсонӣ Ў нисбат ба онҳо мебошад.

Дар зер баёни чизҳое аст, ки аз хатари ҷоду пеш аз воқеъ шуданаш эмин нигоҳ медорад ва он чизҳое, ки пас аз воқеъ шуданаш онро табобат мекунад, ки тибқи шарияти Ислом ҷоиз аст ва баёни он ба таври зерин аст:

Аввалан: Он чизҳое, ки метавон бо онҳо хатари сеҳрро пеш аз рух доданаш пешгирӣ кард; ва муҳимтарину ғоиданоктарини он: паноҳ бурдан ба зикрҳои шаръӣ, дуоҳо ва зикрҳое, ки ба таври саҳеҳ ба мо расидаанд, мебошанд. Аз ҷумла, хондани Оятулкурси - ки он бузургтарин оят дар Қуръони Карим аст - пас аз ҳар намози фарзӣ баъди салом, ки он чунин

аст:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

[Аллоҳ Таъоло [маъбуди ростин аст] ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест; зиндаи поянда [ва қоим ба зот] аст; на хоби сабук [ғанаб, пинак] Ӯро фаро мегирад ва на хоби сангин; он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ӯст. Кист, ки дар назди Ӯ ҷуз ба фармонаш шафоат кунад?! Гузашта ва ояндаи эшон [бандагон]-ро медонад ва [онон] ба чизе аз илми Ӯ ихота [ва огоҳӣ] намеёбанд, магар он чи худ бихоҳад. Курсии Ӯ осмонҳо ва заминро дар бар гирифтааст ва ниғаҳ доштани онҳо бар Ӯ [сангину] душвор нест ва Ӯ баландмартаба [ва] бузург аст). (Сураи Бақара, ояти 255). Инчунин дар бораи хондани он ҳангоми хоб, Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) дар ҳадиси саҳеҳ фармудааст:

«مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ لَيْلَةً، لَمْ يَزَلْ عَلَيْهِ مِنَ اللَّهِ حَافِظٌ، وَلَا يَفْرِيهِ شَيْطَانٌ حَتَّى يُصْبِحَ».

«Ҳар касе Оятулкурсиرو дар шаб бихонад, Худованд ӯро муҳофизат мекунад ва шайтон то субҳ ба ӯ наздик намешавад».

Ва аз ҷумла хондани сураи Ихлос:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾

[Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ӯ Аллоҳ Таъоло яктост

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

[Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба Парвардигори сапедадам паноҳ мебарам.

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾

[Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба Парвардигори мардум паноҳ мебарам. (Сураи Нос, ояти 1). Пас аз ҳар намози фарзӣ, хондани ин се сура се маротибагӣ дар аввали рӯз пас аз намози бомдод ва дар аввали шаб пас аз намози шом.

Аз он ҷумла: хондани ду ояти охири сураи Бақара дар аввали шаб, ки онҳо чунинанд:

﴿ءَاَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ۚ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَاَمَنَ بِاللّٰهِ وَمَلَكَاتِهِ ۖ وَكُتُبِهِ ۚ وَرُسُلِهِ ۚ لَا نَفَرِقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْ رُّسُلِهِ ۚ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۚ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ﴾

(Расул [-и Аллоҳ Таъоло] ба он чи аз [сӯйи] Парвардигораш бар ӯ нозил шуда, имон овардааст ва муъминон [низ] ҳамагӣ ба Аллоҳ Таъоло ва фариштагону китобҳо ва паёмбаронаш имон овардаанд; [ва суханашон ин аст, ки]: "Миёни ҳеҷ як аз паёмбаронаш [дар имон ба эшон] тафовуте намегузорем" ва

гуфтанд: "Шунидем ва итоат кардем. Парвардигоро, омурзиши Туро [хоҳонем] ва бозгашти [тамоми умур] ба сӯйи Туст). То охири сура.

Аз Паёмбар (Саллаллоху алайҳи ва саллам) собит шудааст, ки мефармояд:

«مَنْ قَرَأَ الْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةِ كَفْتَاهُ».

"Ҳар кас ду ояти охири сураи Бақараро дар шаб бихонад, барояш басанда аст". Ва маънои ин ривоят -Аллоху аълам- ин аст, ки ин ду оят ўро аз ҳар бадӣ ва шар ҳифз мекунад. Аз ҷумла, бисёр гуфтани "Аъзу би калимотиллоҳи томоти мин шарри мо халақ" дар шабонарӯз, ҳангоми ворид шудан ба ҳар маконе, чи дар хона, ё биёбон, ё дар ҳаво ва чи дар дарё. Зеро Паёмбар (Саллаллоху алайҳи ва саллам) мефармояд:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

«Ҳар ки ба манзиле фуруд ояд ва бигӯяд: "Аъзу бикалимотиллоҳит-томоти мин шарри мо халақ" (Паноҳ мечӯям ба калимоти томаи Худо аз шарри он чи офаридааст), чизе ба ў газанд намерасонад, то аз он манзилаш кӯч кунад».

Ва аз ҷумлаи он ин аст, ки мусалмон дар

аввали рӯз ва аввали шаб се маротиба инро бигӯяд:

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ، وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ».

"Ба номи Аллоҳ, ки ҳамроҳ бо номи Ё ҳеч чиз дар замину осмон зараре намерасонад ва Ё Шунавову Доност."

Зеро Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) тибқи ривояти саҳеҳ ба гуфтани он ташвиқ намудааст ва ин зикр сабаби наҷот ва эминӣ аз ҳар гуна бадӣ ва газанде мебошад.

2- Муолиҷаи сеҳр пас аз воқеъ шуданаш, ки он низ аз чанд нукта иборат аст:

Якумаш: Зуд-зуд ба даргоҳи Аллоҳ тазарруъ намудан ва аз Ё талаб кардан, ки зарарро бартараф созад ва сахтиро аз байн барад.

Дувумаш: Кӯшиш намудан дар пайдо кардани ҷойи сеҳру ҷоду (дар замин, кӯҳ ё дигар ҷой) аст. Агар он ёфта шавад ва nobуд карда шавад, таъсири сеҳру ҷоду низ аз байн меравад ва ин яке аз муассиртарин роҳҳои муолиҷаи сеҳру ҷоду аст.

Сеюмаш: Руқя хондан бо зикрҳо ва авроди шаръӣ, ки бисёранд, аз ҷумла хондани:

Он чи аз гуфтори Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) собит шудааст:

«اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَأْسَ، وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ،
شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا».

"Аллоҳумма раббан-носи азҳибил-баъса ва-шфи анташ-шофӣ ло шифоа илло шифоука шифоан ло юғодиру сақаман."

Тарҷума: Худоё Парвардигори мардум! Дардро бартараф бикун ва шифо бидеҳ, ки танҳо Худат шифодиҳандаӣ, ҳеҷ шифое ҷуз шифои Ту нест. Шифое бидеҳ, ки ҳеҷ дардERO БОҚӢ НАГУЗОРАД. Ин дуоро се маротиба мегӯяд.

Ва аз ҷумла дуое, ки Ҷабраил бар Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) руқя хонд, ин буд:

«بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ».

"Бисмиллоҳи арқика мин кулли шайъин юъзика ва мин шарри кулли нафсин ав айнин ҳосидин, Аллоҳу яшфика, бисмиллоҳи арқика."

Тарҷума: Ба номи Аллоҳ туро аз ҳар чизе, ки азиятат медиҳад ва аз шарри ҳар нафс ё чашми ҳасуд, руқя меҳонам, Аллоҳ Таъоло шифоят медиҳад. Ба номи Аллоҳ туро руқя меҳонам. Инро низ се маротиба такрор мекунад.

Ва аз ҷумлаи ин дуоҳо (маҳсус барои марде, ки бо ҳамсараш ҳамбистарӣ карда наметавонад, бисёр муфид аст) ин аст, ки ҳафт барги сабзи

дарахти сидрро гирифта, бо санг ё чизи монанд ба он кӯфта дар зарфе онро бирезад, сипас миқдоре аз об бар он изофа кунад, ки барои ғусл кофӣ бошад. Дар он об ин оятҳоро бихонад:

Оятулкурсӣ, ва

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ﴾

(Қул ё айюҳалкофирун) [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Эй кофирон! (Сураи Кофирун, ояти 1), ва

﴿قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ﴾

(Қул ҳуваллоҳу аҳад) [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ӯ Аллоҳ Таъоло яктост.» (Сураи Ихлос, ояти 1), ва

﴿قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

(Қул аъзузу бираббил-фалақ) [Эй Паёмбар] Бигӯ: "Ба Парвардигори сапедадам паноҳ мебарам". (Сураи Фалақ, ояти 1), ва

﴿قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾

(Қул аъзузу бираббиннос) [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба Парвардигори мардум паноҳ мебарам.» (Сураи Нос, ояти 1).

Ва оятҳои сеҳру ҷоду, ки дар сураи Аъроф ҳастанд, иборатанд аз ин фармудаи Худованд:

﴿وَاَوْحَيْنَاۤ اِلٰى مُوسٰى اَنْ اَلِقِ عَصَاكَ فَاِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُوْنَ ﴿١٧٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ

وَبَطَلَ مَا كَانُوۡا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٧٨﴾ فَغُلِبُوۡا هُنٰلِكَ وَانْقَلَبُوۡا صٰغِرِيۡنَ ﴿١٧٩﴾﴾

(Ва [мо] ба Мӯсо ваҳй кардем, ки: «Асои

худро биафкан». Пас, ногаҳон он [асо ба мори бузурге табдил шуд ва] ончиро, ки ба дурӯғ сохта буданд, фуру балъид.

Пас, ҳақиқат ошкор гардид ва он чи мекарданд, ботил шуд.

Ва [Фиръавну фиръавниён ҳамагӣ дар] онҷо шикаст хӯрданд ва хор гардиданд). (Сураи Аъроф, оятҳои 117-119).

Ҳамчунин оятҳои сураи Юнус, ки чунин аст:

﴿وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَأَتْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ۝٧٩ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُّلْقُونَ ۝٨٠ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُّوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيَبْطِلُهُ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ۝٨١ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ۝٨٢﴾

(Ва Фиръавн гуфт: «Тамоми ҷодугарони [моҳиру] доноро назди ман биёваред.»

Пас, чун ҷодугарон омаданд, Мӯсо ба онон гуфт: «Ончи [аз васоили ҷоду] мехоҳед, биафканед, [акнун] биафканед.»

Пас, чун афканданд, Мӯсо гуфт: «Он чи овардаед, ҷодуст. Яқинан, Аллоҳ Таъоло онро ботил хоҳад кард. Бе тардид, Аллоҳ Таъоло кори муфсидонро ислоҳ намекунад.»

Ва Аллоҳ Таъоло бо суханони хеш ҳақро [собиту] пойдор мекунад, ҳарчанд мучримон кароҳат дошта бошанд).

(Сураи Юнус, оятҳои 79-82).

Ва чанд ояти дигар аз сураи Тоҳо. Аз ҷумла:

﴿قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّمَا أَنْ تُلْقِيَ وَإِنَّمَا أَنْ تَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ﴾ ٦٥ ﴿قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا
جِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ﴾ ٦٦ ﴿فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً
مُوسَىٰ﴾ ٦٧ ﴿فَلَمَّا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ﴾ ٦٨ ﴿وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفُ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا
صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ﴾ ٦٩

[Ҷодугарон] гуфтанд: «Эй Мӯсо, оё ту [он чиро бо худ дорӣ] меафканӣ ё [мо] нахустин касе бошем, ки меафканад?»

[Мӯсо] Гуфт: «[На] балки шумо бияфканед». Пас, ногоҳ ресмонҳо ва чӯбдастҳои онон аз ҷодуяшон чунон ба назараш расид, ки гӯй ба шитоб меҳазанд.

Пас, Мӯсо дар дилаш тарсе эҳсос кард.

Гуфтем: «Натарс, [ки] ту, ҳатман, [пирӯз ва] бартарӣ.

Ва он чиро, ки дар дасти ростии худ дорӣ, бияфкан, то [тамоми] он чиро, ки сохтаанд, бибалъад. Бе тардид, он чи онон сохтаанд, фақат найранги ҷодугар аст ва ҷодугар ҳар ҷо, ки бошад [ва ҳар ҷой кунад], пирӯз намегардад»). (Сураи Тоҳо, ояти 65-69).

Баъд аз хондани ин оятҳо дар об, се бор аз он менӯшад ва бо боқимондааш ғусл мекунад. Ба ин васила, агар Худо хоҳад, беморӣ аз байн меравад. Агар ниёзе ба истифода бурдани он ду бор ё бештар бошад, боке нест, то замоне ки

беморӣ бартараф шавад.

Ин зикрҳо, таъвизот ва василаҳо бузургтарин сабабҳо барои пешгирӣ аз шарри сеҳру ҷоду ва дигар бадихо мебошанд. Ин зикрҳо инчунин пурқувваттарин силоҳ барои бартараф кардани сеҳр пас аз руҳ додани он маҳсуб мешаванд, барои касе, ки онҳоро бо сидку имон ва эътимод бар Худо ва така бар Ё ва бо дили кушода ба он чи ки дар он зикр шудааст, риояту мудовимат кунад.

Ин буд он чизе, ки тавонистем аз роҳҳои пешгирӣ ва муолиҷаи сеҳр баён намоем. Худованд тавфиқ диҳандаи ҳақиқӣ аст.

Дар ин ҷо як масъалаи муҳимме ба миён меояд ва он муолиҷаи сеҳр ба воситаи амалҳои ҷодугарон аст, ки тавассути наздикӣ ҷустан ба ҷинҳо бо қурбонӣ кардан ё дигар намудҳои қурбонӣ анҷом мешавад. Ин кор ҷоиз нест, зеро аз амалҳои шайтон, балки аз ширки акбар ба ҳисоб меравад. Ҳамчунин бо мурочиат кардан ба коҳинону фолбинон ва ҷодугарон ва истифода бурдан аз гуфтаҳои онон барои муолиҷа кардан ҷоиз нест. Зеро онон кофир, фочир ва дурӯғгӯянд, ки иддаи илми ғайбро доранд ва мардумро фиреб мекунанд. Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аз рафтан ба назди онон, пурсидан ва бовар кардани онон саҳт ҳушдор додааст, чунон ки дар оғози ин

рисола зикр шуд. Пас, ҳазар кардан аз он вочиб аст. Дар ривояти саҳеҳ аз Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) омадааст, ки аз "нушра" (илоҷи сеҳр бо сеҳр) пурсида шуд, дар посух фармуданд:

«هِيَ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ».

«Он аз амали шайтон аст.» Ривояти Имом Аҳмад ва Абудовуд бо исноди ҷайид (хуб).

"Нушра" кушодан ё муолиҷа кардани сеҳр бо сеҳр аст. Муроди Паёмбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аз суҳанаш дар ин ҷо "нушра"-е аст, ки дар даврони ҷоҳилият ба кор бурда мешуд. Яъне, муроҷиат ба ҷодугар барои бардоштани сеҳр, ё бартараф кардани он бо сеҳри дигар аз ҷониби ҷодугари дигар.

Аммо кушодан ва муолиҷа кардани сеҳр бо руқя ва таъвизоти шаръӣ ва дармонҳои мубоҳу ҳалол боке надорад, ҳамоно тавре ки пештар гуфта шуд. Дар ин маврид Аллома Ибни Қайим ва Шайх Абдурраҳмон ибни Ҳасан (раҳматуллоҳи алайҳимо) дар "Фатҳул-маҷид" ва дигар олимони низ баён карданд.

Аз Худованди Мутаъол меҳоҳем, ки мусалмононро аз ҳама бадихо дар амон нигоҳ дорад, динашонро барояшон нигоҳ дорад ва ба онҳо фаҳми дуруст дар дин ато кунад ва аз ҳар он чи ки муҳолифи шариати Ёст, солим нигоҳ

дорад.

Ва саллаллоҳу ва саллама ѓало абдиҳи ва
расулиҳи Муҳаммад ва ѓало олиҳи ва саҳбиҳи.

tg397v4.0 - 27/06/2026

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

